

Pol eta ilargi-hazia

Bazen behin, Calellan, kostaldeko herri txiki batean, hiru urteko mutil bat bizi zen Pol izenekoa. Haur jakin-mindua zen, izarrak bezain distiratsuak ziren begiekin eta ezagutzen zuen ororen bihotza berotzen zuen irribarre batekin. Beti laguntzen zion bere txakur leial Cocok, ile leun eta urre koloreko labrador batek, inoiz ez zuena bere ondotik aldentzen.

Arratsalde batean, erreka ondoan paseatzen ari zirela, ilargi-argiz egina balitz bezala distiratzen zuen zilarrezko hazi txiki bat aurkitu zuten.

“Zer izan daiteke hau, Coco?” galdetu zuen Polek.

Baina txakurrak zaunka egin aurretik, ahots leun eta misteriotsu bat entzun zen hazitik:

“Ilargi Hazia naiz. Leku egokian landatzen banauzu, Olatuen Erreinura eramango zaitut! Baina kontuz ibili, Ahanzturaren Haize gaiztoak lapurtu eta betiko desagerrarazi nahi nauelako”.

Polek, hunkituta, hazia landatzeko leku aproposa aurkitzea erabaki zuen. Horrela hasi zen bere abentura Calellan.

Lehenik, Pol eta Coco hondartza nagusira joan ziren, harea epela eta biguna zen tokira. Baina Polek zulo txiki bat egin zuenean hazia landatzeko, olatu indartsu batek atzera bultzatu zuen.

“Ez hemen, Coco! Bilatu dezagun beste leku bat!”

Calellako itsasargirantz korrika joan ziren, haziaren argia are distiratsuagoa izan zitekeela pentsatuz goitik. Baina landatzear zeudenean, haize izoztu batek hain gogor jo zuen, ia galdu egin zutela.

“Ahanzturaren Haizea!” oihu egin zuen Polek, hazia estutuz.

Coco airea usaintzen hasi zen eta, zaunka sutsu batekin, Dalmau parkerantz abiatu zen. Polek jarraitu egin zion, zuhaitz zaharren itzal luzeak saihestuz. Parkearen erdian, sustrai sakonak zituen haritz zahar bat aurkitu zuten, haizea iristen ez zen txoko lasai bat.

“Hau da lekua!”, esan zuen Polek, esku txikiekin zulatzen.

Oso kontu handiz, hazia landatu zuten. Bat-batean, lurra dardarka hasi zen apur bat, eta barrutik kimu distiratsu bat sortu zen, hazi eta hazi zena, argiz eta itsas aparrez egindako eskailera bihurtu arte.

—Olatuen Erreinurako bidea da! —oihu egin zuen Polek, Cocoren hanka helduz.

Polek eta bere txakurrak eskailera igo eta koralez, ur hodeiez eta izurde hegalariez osatutako mundu batean aurkitu zituzten beren buruak. Olatuen Erreinuko biztanleek ongi etorria eman zieten eta altxor bat eskaini zieten: abentura honen oroitzapena betiko gordeko zuen urrezko maskor txiki bat, Ahanzturaren Haizeak desagerrarazi ez zezan.

Pol hurrengo egunean esnatu zenean, ohean zegoen, Coco bere oinetan lo zuela. Baina gaueko mahaian urrezko maskorra zegoen, goizeko eguzki-argitan leunki distiratzen.

Eta horrela, Polek ulertu zuen abenturak benetakoak direla munduaren magiari bihotza irekita dutenentzat.

Eta hor amaitu da istorioa, Pol eta Coco pozik itzuli dira.